

en vilja, som icke är menniskans egen: ja, det ingen konst, att af denna falska förnufts bevisatlen egna viljan, frihet, hvilken i förening med förnuft väckas, utgöra dygdens grundval: ja att allt hvad förnuftet säger du bör kan också viljan exequera.

605. Om förnuftet säger: Du bör älska Gud äfven allting på din vilja, helt simpelt, och vridas om hjertat, misstänker, och insjuter kärleken, Eläment i bladet. Eller rättare. Sedan Filosofen hjerta siter i förnuftet och i viljan, älskar han Gud med förnuftet och med viljan. Och en sådan kärlek kan han med sin vilja upväcka när som helst.

606. För Filosofen är det ingen konst, att bli så salig. Dygden är för honom gifven och försoningen äfvenflädig. Här ser man nu det Gudamäga (djefvalska) förnuftet förverk i Psykologien och

moralen, hvar af äfven reputaterna Rommit in i vår nya Handbok, samt i nya Cacheusen. Här ser man också hur förnuftens rationalistiska vilja afsonka de symboliska häskerna, och deras ställe införa en förnuft Religion, vilken i moraliskt afseende gör menniskan till en hedning; Politiskt afseende alltså Revolutionens i Religions afseende Upväcker Religion förakt.

607. Och hvilka herrliga förmoner har nu det förquadt förnuftet, att lösa Menniskan i lifuets sista och vigtigaste ögonblick? Utan tvifvel samman herrliga förmoner: sina hägsta Högning, hvilka det Naturliga förnuftet anser för stort, högt och herrligt här i lifet: såsom ära, självständighet, frihet, dygd, vishet, rikedom och lycksalighet. Allt detta.

608. Om man gifver hvar rik och af dessa herrliga förmoner sitt rätta namn: ja förslår med ära ambitionen, eller Ambitionens tillfredställelse, i hvilket afseende Alla vi sedes på Pallade flösa män